

Κατηγορίες Διαγωνισμού

- ★ Τραγούδι
- ★ Δημιουργική κατασκευή
- ★ Δημιουργική γραφή – δοκίμιο
- ★ Σχεδίασε το Αστέρι σου

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

9ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ελπίδα μου

Ονειρευόμουν κι εγώ, παιδί ήμουν...Ήθελα να ταξιδέψω στον κόσμο, να γνωρίσω ανθρώπους, να παίξω και να διασκεδάσω. Κάποιες φορές όμως η ζωή δεν τα φέρνει όπως θέλουμε. Τα πράγματα αλλάζουν...Μια μέρα ενώ έπαιζα με τους φίλους μου στον κήπο άρχισα να πονάω, να ζαλιζομαι, να μην νιώθω το σώμα μου. Τα παιδιά φώναξαν αμέσως τους γονείς μου. Ήμουν μόλις επτά ετών όταν έμαθα ότι πάσχω από μια σοβαρή ασθένεια που με έκανε να περνάω περισσότερες ώρες στο νοσοκομείο παρά στο παιχνίδι με τους φίλους μου. Η ζωή μου γινόταν πιο δύσκολη μέρα με τη μέρα, αλλά τα όνειρα μου παρέμεναν ζωντανά. Το χαμόγελό μου ποτέ δεν έσβησε από το πρόσωπο μου, ακόμα και όταν η θεραπεία ήταν επίπονη. Ο καιρός περνούσε, ένιωθα μοναξιά. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι έβλεπα από το παράθυρο τα παιδιά χαρούμενα να παίζουν. Ζήλευα και αναρωτιόμουν. Γιατί σε έμενα; Γιατί να ζω έτσι; Γιατί να μην παίζω, να μη χαίρομαι και να μη ξέρω αν θα επιβιώσω;

Τότε ήρθε στη ζωή μου η Ελπίδα, ο ήρωας μου. Έβαλε χρώμα στη ζωή μου, βρήκα λόγο για να ζω, να ονειρεύομαι και να ελπίζω πάλι. Η Ελπίδα έπαυσε από καρδιακές παθήσεις. Είχε προσδόκιμο ζωής τρεις μήνες. Προσπάθησα να κάνω αυτούς τους τρεις μήνες αξέχαστους και για τους δυο μας. Ήμασταν κάθε μέρα μαζί, παίζαμε και κάναμε κοινά όνειρα. Είχα αποκτήσει έναν άνθρωπο που αγαπούσα και εμπιστευόμουν. Ο καιρός περνούσε... Σκοπός μας ήταν να ταξιδέψουμε παρέα.

Ο χρόνος που περάσαμε μαζί ήταν σαν να φτιάχναμε το δικό μας παραμύθι, γεμάτο με όνειρα και προσδοκίες. Αν και ξέραμε πως δεν είχαμε άπειρο χρόνο, προσπαθούσαμε να ζούμε κάθε στιγμή σαν να ήταν η πιο σημαντική. Τα παιχνίδια μας ήταν απλά, αλλά είχαν μεγάλη αξία. Στιγμές γεμάτες γέλια, συζητήσεις για το μέλλον που ποτέ δεν θα ερχόταν με τον τρόπο που το είχαμε φανταστεί. Παρόλα αυτά, κάθε φορά που κοίταζα την Ελπίδα, ήξερα ότι κάτι από όσα ζούσαμε δεν θα ξεχαστεί ποτέ.

Μαζί κάναμε σχέδια για το ταξίδι μας. Δεν είχαμε τη χρήμα ή τις δυνατότητες να φύγουμε πραγματικά από τον τόπο που βρισκόμασταν, αλλά το ταξίδι μας ήταν εσωτερικό, μια περιπέτεια της φαντασίας. Φτιάξαμε έναν χάρτη, έβαλα στην άκρη μικρά σημειώματα με τα μέρη που θα θέλαμε να επισκεφθούμε, ακόμα κι αν δεν υπήρχαν. Η Ελπίδα ήθελε να πάμε σε όλα τα μέρη του κόσμου, να γνωρίσουμε διαφορετικούς πολιτισμούς, να δούμε θάλασσες και βουνά, και εγώ την ακολουθούσα με όλη μου την καρδιά.

Μερικές φορές καθόμασταν και κοιτάζαμε τον ουρανό, και λέγαμε ότι τα σύννεφα ήταν οι δρόμοι που θα ακολουθούσαμε κάποια μέρα. Εκείνη η χαρά του να ανακαλύπτουμε τον κόσμο χωρίς να αφήνουμε την πραγματικότητα να μας περιορίσει ήταν ό,τι πιο πολύτιμο είχαμε. Μέσα από τις συζητήσεις μας, καταλάβαμε ότι το πιο σημαντικό ταξίδι δεν είναι το γεωγραφικό, αλλά το ταξίδι της καρδιάς. Ήταν το ταξίδι που κάναμε μαζί, γεμάτο αγάπη και ελπίδα.

Ο καιρός περνούσε και, όπως όλοι οι όμορφοι θρύλοι, το ταξίδι μας δεν κράτησε για πάντα. Οι μέρες που πέρασαν μαζί έγιναν οι πιο πολύτιμες αναμνήσεις της ζωής μου. Και όταν η Ελπίδα έφυγε, άφησε πίσω της έναν κόσμο γεμάτο χρώματα και φως. Ήταν ένα ταξίδι που, παρά τη σύντομη διάρκειά του, μου δίδαξε να εκτιμώ την κάθε στιγμή και να μη χάνω ποτέ την πίστη μου, ακόμα και στις πιο σκοτεινές ώρες.

Απο εκείνη τη στιγμή και μετά, το όνειρο μου ήταν διαφορετικό. Δεν χρειαζόταν πια να ταξιδέψω στον κόσμο για να βρω ευτυχία. Είχα ήδη ταξιδέψει σε έναν κόσμο γεμάτο όνειρα και αγάπη, και αυτός ο κόσμος θα αποτελεί για πάντα κομμάτι της ζωής μου.

Παρ' όλ' αυτά το αρχικό μας όνειρο εκπληρώθηκε. Μετά από λίγο καιρό τη βρήκα. Τελικά ταξίδεψα κάπου πολύ πιο μακριά από αυτό που περίμενα. Τώρα είμαι με την Ελπίδα και θα ζούμε για πάντα μαζί...

1ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΑΣΙΘΙΟΥ

Τη νύχτα που κατέβηκαν οι ήρωες...

Ακούω ένα σφύριγμα και νιώθω μια δροσιά να απλώνεται στο δωμάτιο. Ανοίγω τα μάτια μου και στρέφομαι προς τον ορό με τον οποίο εδώ και μήνες με ενώνει αυτό το μακρύ καλώδιο. Τον φωνάζω «κολαούζο» και η μαμά ξεκαρδίζεται. Την κοιτάζω που έχει γείρει αποκαμωμένη στην πολυθρόνα.

Μα τι σκιές είναι εκεί απέναντι; Γνώριμες μορφές πετούν στο ταβάνι. Πιάνονται χέρι χέρι και με πλησιάζουν. Η φωνή μου δεν βγαίνει... δεν μπορώ να ανοίξω το στόμα μου να φωνάξω. Αιωρούνται και... τι περίεργο! Μιλούν μέσα στο μυαλό μου, μάλλον για να μην ξυπνήσουν τη μαμά.

Οι σούπερ- ήρωες στα παιδικά που βλέπω τις ατελείωτες ώρες που κάνω τη θεραπεία μου για να καταφέρω κάποια μέρα να παίξω ξανά μπάλα στο πάρκο, να σηκώσω το χέρι μου στο μάθημα, να φάω πατατάκια στο πάρτι του κολλητού μου. Είναι εδώ για να με βοηθήσουν... έτσι μου λένε σιωπηλά. Ο Spiderman μου δωρίζει τη δύναμή του να πετάω ψηλά, να ξεκολλήσω από τούτο το μέρος. Μα και ο Harry Potter δίπλα του μου δίνει το ραβδί του για να δώσω το κακό που έχει μπει μέσα μου. Να το κουνήσω, λέει, τόσες φορές, όσοι και οι μήνες που είμαι εδώ σ' αυτό το δωμάτιο παρέα με τα σωληνάκια και τη μαμά. Και το αγοράκι παραπέρα, ο Peter Pan, με μια κίνηση αφήνει στο σεντόνι μου το κόκκινο φτερό του καπέλου του! Μπορεί να είμαι μέσα σε αυτούς τους τέσσερις τοίχους αλλά θα μπορώ να βλέπω και να ακούω ό, τι γίνεται στην τάξη μου, στο σπίτι μου, στην παιδική χαρά...

Τα μάτια μου βαραίνουν αλλά προλαβαίνω να τους δω να πετούν έξω από το παράθυρο. Το χέρι μου ψαχουλεύει στα σκοτεινά το κόκκινο φτερό και το δένει στο καλώδιο... από αύριο ο «κολαούζος» μου θα είναι ενωμένος με έναν σούπερ-ήρωα... με μένα!

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

1ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΜΕΓΑΡΩΝ-ΕΥΚΛΕΙΔΕΙΟ

Γι' αυτό το αστέρι

Στις μέρες μας, η κοινωνία, στο εσωτερικό της οποίας διαμένουμε, μας στιγματίζει καθημερινά με αμέτρητα παραδείγματα επίδειξης φθόνου, και μιας ιδιαίτερα εκτενούς επικριτικότητας από το σύνολο των συμπολιτών μας απέναντι στη διαφορετικότητα και τη μοναδικότητα κάθε ατόμου. Με τον τρόπο αυτό, επιβεβαιώνεται αυτόματα η καθολική πολιτισμική προσκόλληση σε ποικίλες, συντηρητικές, στερεοτυπικές ιδεολογίες και προκαταλήψεις, που προσκρούονται κυρίως, με την πολυπόθητη διασφάλιση της πολυπολιτισμικότητας της σύγχρονης παγκόσμιας κοινότητας.

Συνεπώς, ο φιλόδοξος κολλητός, ο οποίος κατοικεί στην ψυχή μας και αποτελεί την αιτία κάθε επιτυχίας μας, η αυτοπεποίθηση, συχνά ίσως να μην κατέχει τη δυνατότητα εύρεσης της τροφής του, της περιζήτητης ελπίδας, η εμφάνιση της οποίας σε έναν κόσμο γεμάτο κάθε είδους αριστουργηματικές υλικές και πνευματικές δημιουργίες, παρουσιάζεται να εκλείπει.

Σε ένα πολιτισμικό πεδίο, περικλυόμενο από την πλήρη έλλειψη ύπαρξης πνευματικής υποστήριξης, αμέτρητες μορφές λάμψης αναδιπλώνονται στο νυχτερινό πανόραμα, στέκοντας αιώνιοι μάρτυρες της ανθρώπινης ψυχής, φάροι ελπίδας σε έναν ωκεανό σκοταδιού. Η ακτινοβολία τους, ως υπόσχεση φωτός, διαπερνά την απεραντοσύνη του σύμπαντος, φτάνοντας στις καρδιές μας, εκεί όπου η αυτοπεποίθηση σιγοκαίει σαν σπίθα, έτοιμη να γίνει φλόγα.

Σε μια κοινωνία, η οποία συχνά βάλλεται από την κριτική και τον φθόνο, τα αστέρια μάς διδάσκουν την αξία της μοναδικότητας. Κάθε αστέρι λάμπει με τη δική του ένταση, κρύβοντας τη δική του ιστορία. Μας υπενθυμίζει πως η διαφορετικότητα καθίσταται μια δύναμη μέσα μας, ενώ παράλληλα τα όνειρά μας, όσο τολμηρά κι αν φαίνονται, είναι εφικτά. Η λάμψη τους, σταθερή αλλά αιώνια, μάς εμπνέει να θέτουμε στόχους, να κυνηγάμε την επιτυχία, να μην εγκαταλείπουμε ποτέ την ελπίδα. Ακόμα και όταν η μοίρα μάς φέρνει αντιμέτωπους με εμπόδια, τα αστέρια μάς δείχνουν ότι υπάρχει πάντα ένα μονοπάτι προς την κορυφή. Σαν μια υπόσχεση μας γεμίζει αυτοπεποίθηση, επιτρέποντάς μας να πιστέψουμε στον εαυτό, να ξεπεράσουμε τους φόβους μας, να πραγματοποιήσουμε τα όνειρά μας, και να ζήσουμε την κάθε στιγμή στο έπακρο, να ονειρευτούμε χωρίς όρια και να απολαύσουμε το υπέρτατο θείο δώρο, που ονομάζεται ζωή.

2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΡΥΑΣ ΒΡΥΣΗΣ

Κοιτάζοντας στον καθρέφτη

Όταν κοιτάζομαι στον καθρέφτη, μερικές φορές σκέφτομαι ότι δεν είμαι σαν τους άλλους. Έχω ιδιαιτερότητες που με κάνουν να νιώθω διαφορετικός. Όταν οι άλλοι τρέχουν και παίζουν, εγώ πρέπει να προσέχω ή να σταματώ, διότι το σώμα μου δε λειτουργεί όπως των υπόλοιπων παιδιών. Όταν βλέπω τους άλλους να κάνουν πράγματα που εγώ δυσκολεύομαι, αναρωτιέμαι...Γιατί να μην μπορώ κι εγώ; Γιατί να μην είμαι σαν αυτούς;

Θυμάμαι εκείνη τη μέρα του ατυχήματος, η οποία ακόμη με στοιχειώνει. Σκέφτομαι πως αν δεν είχε συμβεί, όλα θα ήταν διαφορετικά. Έχω ξεχάσει πώς ήταν η ζωή μου στο παρελθόν. Πλέον έχει αλλάξει οριστικά. Το παιχνίδι, το γέλιο έχουν αντικατασταθεί με φάρμακα και ιατρικές επισκέψεις.

Βρίσκομαι, όμως, με ανθρώπους που κατανοούν την κατάστασή μου. Ο καθένας μιλάει για τις δυσκολίες του και καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλον χωρίς να χρειάζεται να εξηγήσουμε πολλά. Είναι σαν να έχουμε μια μυστική γλώσσα μεταξύ μας. Αυτό με βοηθάει να νιώσω καλύτερα και όχι παράξενος και διαφορετικός. Ευτυχώς, έχω δίπλα μου την οικογένειά μου, ανθρώπους που με στηρίζουν και με αγαπούν. Φίλοι, συγγενείς, καθηγητές, ιατρικό προσωπικό...είναι όλοι εκεί σε κάθε δυσκολία, έτοιμοι να μου συμπαρασταθούν και να με υπερασπιστούν σε κάθε αρνητικό σχόλιο που δέχομαι.

Τελικά, τα προβλήματα δε μας καθορίζουν. Είναι απλώς μικρά εμπόδια που πρέπει να υπερνικήσουμε για να πραγματοποιήσουμε τα όνειρά μας. Μας βοηθούν να εκτιμήσουμε τις μικρές χαρές και να βρούμε τρόπους να είμαστε ευτυχισμένοι, ακόμα κι αν δεν είναι πάντα εύκολο.

Κοιτάζω ξανά τον καθρέφτη και σκέφτομαι ότι δεν είναι όλα τόσο δύσκολα όσο φαίνονταν στην αρχή. Πλέον νιώθω αισιοδοξία για το μέλλον. Στα μάτια μου βλέπω έναν άνθρωπο δυναμικό, με θέληση και πίστη στον εαυτό του. Μπορώ! Πιστεύω σε μένα! Θα τα καταφέρω! Δεν είμαι μόνος...ούτε εσύ είσαι μόνος. Όλοι μαζί θα τα καταφέρουμε!

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΥΚΙΑΣ - ΑΘΩΣ

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Στις σύγχρονες δημοκρατικές κοινωνίες η κοινωνική απόρριψη ατόμων που ανήκουν σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες αποτελεί ένα σύνηθες και δυσεπίλυτο κοινωνικό φαινόμενο. Οι απότομες κοινωνικές μεταβολές και οι οπισθοδρομικές, μεροληπτικές αντιλήψεις έχουν διαβρώσει τα πρωτοποριακά ρεύματα σκέψης οδηγώντας σε μια μαζική πνευματική πανωλεθρία. Μοναδική διέξοδος από αυτές τις αρνητικές συνέπειες αποτελεί η ενημέρωση και η ευαισθητοποίηση του πολίτη.

Είναι γνωστό πως οι συνέπειες των κοινωνικών προβλημάτων γίνονται αντιληπτές μέσω των ειδεχτών και των αλήστου μνήμης φρικαλεοτήτων που συμβαίνουν καθημερινά σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο. Έτσι, με σκοπό την καταπολέμηση των βιαιοπραγιών, ήδη από παλαιότερα, το ανθρώπινο γένος ανέτρεξε σε δύο αξίες ως κατευθυντικό στοιχείο κάθε είδους φθοράς: την ενσυναίσθηση και την αλληλεγγύη. Αναλλοίωτες στον χρόνο μέχρι σήμερα, τόσο η ενσυναίσθηση όσο και η αλληλεγγύη, συμβάλλουν στην ομαλή κοινωνική συμβίωση.

Αξίζει να σημειωθεί πως ο άνθρωπος κατέχει ένα επιπλέον ισχυρό όπλο, τον εθελοντισμό. Μη κερδοσκοπικές οργανώσεις, όπως η Make a Wish, ενώνουν τις δυνάμεις τους και παρέχουν κοινωνική φροντίδα σε συνανθρώπους μας, που η φύση, ο άνθρωπος ή και οι δυο μαζί δεν τους φέρθηκαν με τον καλύτερο τρόπο. Οι άνθρωποι αυτοί αναδεικνύονται σε πραγματικούς μαχητές, φωτεινά παραδείγματα της ανθρώπινης δύναμης, που με το παράδειγμά τους φωτίζουν τις ζωές όλων όσων βλέπουν με τα μάτια της ψυχής. Τα όνειρα και οι ευχές αυτών των «αστεριών» δίνουν την αφορμή για την ανιδιοτελή κοινωνική προσφορά και δράση, στοιχεία που ενεργοποιούν κι ευαισθητοποιούν τους πολίτες αποδεικνύοντας πως ο άνθρωπος παραμένει άνθρωπος.

Με αφορμή, αλλά και πηγή έμπνευσης, την άφατη λάμψη των χαμόγελων των παιδιών του Make a Wish, η κύρια ευχή των παιδιών του δικού μας σχολείου πλέον αφορά τη συλλογική ενσυναίσθηση και τον εθελοντισμό. Με όπλα μας την αγάπη για τον συνάνθρωπο αλλά και την αλληλεγγύη ελπίζουμε πως η δική μας γενιά θα αξιοποιήσει το συνονθύλευμα όλων αυτών των πλεονεκτημάτων προς όφελος της κοινωνίας του μέλλοντος αποβλέποντας στην ανώτατη ηθική ανταμοιβή.

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΜΕ ΛΤ ΑΣΤΥΠΑΛΛΑΙΑΣ

ΕΣΥ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ ΠΛΑΣΜΑ ΣΑΝ ΚΙ ΕΜΑΣ.

Τι θες εσύ που είσαι πλάσμα σαν κι εμάς ; Τι θες εσύ που την Αγάπη αναζητάς ; Ποια είναι η επιθυμία σου σ' αυτόν τον αδιάφορο, αλλά και όμορφο κόσμο ; Πόσες ολόψυχες ευχές μας θες να βγουν αληθινές ;

Αν ήξερες ότι και στη δική μας την ψυχή πολλές φορές φωλιάζει η Απελπισία ... Αν αυτός ο κόσμος είναι πραγματικά δίκαιος, ο Θεός θα σε ευλογήσει. Κι επειδή ο Θεός όλους μάς ακούει, Αυτός ξέρει ποιο είναι το καλύτερο για εμάς ...

Σε καταλαβαίνουμε ότι νιώθεις πως όλη η αδικία αυτού του κόσμου έχει πέσει πάνω σου. Και ίσως λες κάποιες στιγμές “Θεέ μου, γιατί σε μένα ; ” Παρόλα αυτά έχεις την ατελείωτη αγάπη των γονιών σου, που σε κρατάνε σαν θησαυρό στην αγκαλιά τους.

Άραγε, πώς νιώθεις στον απέραντο ελεύθερο χρόνο που έχεις ; Ελπίζουμε να μην είναι πιο πολλά τα αρνητικά σου συναισθήματα, αλλά να νιώθεις βαθιά την αγάπη του Θεού και όλων των ανθρώπων γύρω σου. Το βάρος που σηκώνεις μπορεί να μοιάζει αβάσταχτο στους μικρούς σου ώμους, αλλά είναι αυτό που σε κάνει να φαντάζεσαι στα μάτια μας ξεχωριστός και αξιαγάπητος.

Μέσα σ' αυτήν τη βαρκούλα που βρίσκεσαι στα φουρτουνιασμένα νερά, θέλουμε κι εμείς να είμαστε συνταξιδιώτες σου. Ας θυμηθούμε όλοι μαζί ότι ο Χριστός είχε γαληνέψει την αγριεμένη θάλασσα. Οι προσευχές μας, μαζί με την Αγάπη της Παναγίας είναι συνέχεια κοντά σου, είσαι ο μικρός Αδελφός – Άγγελός μας ...

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

4^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Τμήμα: Α2

Σχολείο: 4^ο Γυμνάσιο Αμαρουσίου «Ζεκάκειο»

Η ενσυναίσθηση είναι η ικανότητα ενός ανθρώπου να μπαίνει στην θέση του άλλου και να κατανοεί τα συναισθήματά του.

Η ενσυναίσθηση είναι μια πολύ σημαντική ικανότητα που δεν έχει καμία σχέση με την ευγένεια. Δεν είναι η συμπόνια για τους γύρω μας, είναι μια δεξιότητα που μπορείς να αναπτύξεις και έχει να κάνει με το να μην κρίνεις τους συμπολίτες σου, αλλά να μπορείς να ταυτιστείς με την ψυχική τους κατάσταση και να κατανοείς τα κίνητρα και την συμπεριφορά τους.

Για εμένα η πιο «όμορφη» πράξη του make a wish (εκτός το να εκπληρώνουν τις ευχές των παιδιών με προβλήματα υγείας) είναι η προσπάθεια τους να αναπτύξουν την ενσυναίσθηση των ανθρώπων μέσω των αστεριών της ευχής και την ενημέρωση του κόσμου για τις ευχές. Έτσι, πολλοί άνθρωποι ξεκινούν να αναπτύσσουν την ενσυναίσθηση.

Η ανάπτυξη της ενσυναίσθησης είναι σημαντική γιατί όταν οι άνθρωποι αρχίσουν να σκέφτονται και να συμπεριφέρονται με ενσυναίσθηση αλλάζει η ζωή τους και η ζωή των γύρω τους προς το καλύτερο. Σημαντική είναι επίσης, η εκπλήρωση των ευχών των παιδιών. Το να εκπληρώνεται η ευχή κάποιου, που τόσο επιθυμούσε, είναι κάτι που ο καθένας θα ήθελε, φανταστείτε να το βίωνε αυτό σε μία δύσκολη περίοδο της ζωής του που χρειάζεται στήριξη και αγάπη. Πιστεύω, πραγματικά, πως θα ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής του.

Η δράση αυτή του Make a Wish ξεκίνησε το 1980 στο Phoenix της Arizona στην Αμερική όταν μια μητέρα ήθελε να εκπληρώσει την ευχή του γιου της Chris (να γίνει αστυνομικός)

ενώ έπασχε από λευχαιμία. Η πρωτοβουλία της μητέρας του άλλαξε τον κόσμο δημιουργώντας το σημερινό make a wish.

Τέλος, η δικιά μου ευχή είναι να πραγματοποιηθούν όλες οι ευχές των παιδιών και αυτός ο υπέροχος οργανισμός να μην σταματήσει ποτέ την δράση του.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΜΑΝΕΣΗ

-ΜΠΟΡΕΙΣ-

Άλλη μια θεραπεία ξεκίνησε...Περίμενα πολύ αυτή τη μέρα. Είχε φτάσει το δυσκολότερο στάδιο της θεραπείας που θα καθόριζε αν αυτό το ταξίδι θα τελείωνε. Θέλω να φύγει το βάρος από πάνω μου. Προσπαθώ να είμαι αισιόδοξος αλλά ανησυχώ. Ευτυχώς έχω έναν πολύ καλό φίλο, τον Αστέρη που με βοηθάει να ανταπεξέλθω στις δυσκολίες. Μπορώ να τον δω μόνο εγώ και αυτό είναι που τον κάνει τόσο ξεχωριστό.

Στην τελευταία θεραπεία είπα στον Αστέρη τις ανησυχίες μου κι εκείνος απάντησε : «Μην ανησυχείς όλα θα πάνε καλά, είμαι δίπλα σου». Μετά από λίγο, οι νοσοκόμες ήρθαν και η θεραπεία ξεκίνησε...Κάποια στιγμή άκουσα μια φωνή να ψιθυρίζει. Προσπάθησα να την αγνοήσω αλλά εκείνη δυνάμωσε: «Δε θα τα καταφέρεις, η θεραπεία απέτυχε, οι προσπάθειές σου είναι ανώφελες». Έκλεισα τα αφτιά μου κι έσφιξα τα μάτια μου προσπαθώντας να αντισταθώ. Τότε ένιωσα, κάποιον να μου χαϊδεύει το χέρι στοργικά, άνοιξα τα μάτια και είδα τον Αστέρη, «Μην αφήσεις τις φωνές να σε κυριεύσουν, μην τα παρατήσεις σε παρακαλώ!» είπε ο Αστέρης. Τα λόγια του με έκαναν να πιστέψω περισσότερο σε μένα...

...Σε λίγη ώρα θα χτυπούσε το κουδούνι που θα σήμανε την έναρξη της σχολικής χρονιάς. Τα λόγια του Αστέρη επαναλαμβάνονταν στο μυαλό μου και μου έδιναν κουράγιο παρά την αγωνία. Πώς θα μου συμπεριφερθούν οι συμμαθητές μου; Η καρδιά μου χτύπαγε δυνατά. Ο Αστέρης εμφανίστηκε πάλι και μου είπε: «Μη φοβάσαι, μπες μέσα, όπως ξεπέρασες την ασθένειά σου, έτσι μπορείς να αντιμετωπίσεις και αυτόν τον φόβο. -ΜΠΟΡΕΙΣ- να τα καταφέρεις, ήρθε καιρός να σε αφήσω και να πάω σε κάποιο άλλο παιδί που με έχει ανάγκη». Όσο έλεγε αυτά τα λόγια άρχισε να απομακρύνεται, χάνοντας τη μορφή του και να γίνεται αστερόσκηνη.

-ΜΠΟΡΕΙΣ να το κάνεις, είσαι δυνατότερος απ' ό,τι νομίζεις-.

Έτσι ο Αστέρης εξαφανίστηκε...

Πήρα μια βαθιά ανάσα και μπήκα στο σχολείο.